

Vergaderjaar 2006–2007

30 800 VI

Vaststelling van de begrotingsstaten van het Ministerie van Justitie (VI) voor het jaar 2007

Nr. 31

BRIEF VAN DE MINISTER VAN JUSTITIE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 11 december 2006

1. Inleiding

Op 22 juni jl. heeft de vaste commissie voor Justitie overleg gevoerd met de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Dat overleg had onder meer betrekking op de brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 15 februari jl. over artikel 1F, Vluchtelingenverdrag¹ en op de brief van de Minister van Justitie, mede namens de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, van 22 februari jl. inzake het WODC-onderzoek «Evaluatie plan van aanpak opsporing en vervolging oorlogsmisdrijven»².

Bij deze gelegenheid hebben de leden van de vaste commissie verschillende vragen gesteld over het WODC-onderzoek. Tijdens het overleg van 22 juni jl. werd duidelijk dat een groot deel van de vragen door mij en niet door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie diende te worden beantwoord. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft dat destijds dan ook aan u kenbaar gemaakt. Dat moge verklaren waarom ik thans, mede namens de twee andere genoemde ministers, uw vragen schriftelijk beantwoord.

2. Tenuitvoerlegging plan van aanpak opsporing en vervolging oorlogsmisdrijven

Verscheidene leden van uw commissie hebben gewezen op de complexiteit en weerbarstigheid van de onderhavige materie. Alle leden die zich uitspraken tijdens het algemeen overleg op 22 juni jl. achtten de aanwezigheid van oorlogsmisdadigers onder vluchtelingen onwenselijk. Tevens waren enkele leden van oordeel dat de regering te weinig ambitie aan de dag legt om verdachten van oorlogsmisdaden op te sporen, te vervolgen en te berechten en derhalve meer urgentie aan dit probleem zou moeten geven.

¹ TK, 2005–2006, 19 637, nr. 1011.

² TK, 2005–2006, 30 300 VI, nr. 119.

Ik herken mij niet in het beeld dat de regering onvoldoende ambitie en urgentie aan de dag legt bij de aanpak van oorlogsmisdadigers en dat valt naar mijn overtuiging ook niet te destilleren uit het WODC-onderzoeksrapport dat de aanleiding voor het algemeen overleg vormde. De voortvarende tenuitvoerlegging van het plan van aanpak opsporing en vervolging oorlogsmisdrijven uit 2002 heeft in een kort tijdsbestek tot – zeker ook internationaal – aansprekende resultaten geleid. In alle bescheidenheid meen ik juist dat Nederland op dit terrein sinds enige jaren in zekere zin een voortrekkersrol is gaan vervullen. Dat wordt ondersteund door een recent rapport van de doorgaans zeer kritische mensenrechten-organisatie Human Rights Watch¹, dat u als bijlage bij deze brief toegaat. De Nederlandse inspanningen op dit terrein worden in dit rapport, zeker in vergelijking tot de praktijk in een aantal andere Europese landen, positief beoordeeld². Voor de vonnissen in de zaken van de Afghaanse oud-generaals Hesamuddin H. en Habibullah J.³ en de Nederlandse zakenman Frans van A.⁴ is zowel vanuit het binnenlands buitenland veel aandacht geweest in de vorm van krantenartikelen, werkbezoeken aan en presentaties van de dienst Nationale Recherche (hierna: DNR) en wetenschappelijke publicaties.

Na de verschijning van het onderzoeksrapport en de toezending van de begeleidende brief⁵ hebben zich nog nieuwe ontwikkelingen voorgedaan, die het eerdergenoemde positieve beeld bevestigen. Zo heeft de Haagse rechtbank de Nederlandse zakenman Guus K. op 7 juni 2006 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar vanwege wapenleveranties aan Charles Taylor en/of diens strijdkrachten (overtreding van onder meer de Sanctiewet 1977 en de Sanctieregeling Liberia 2002; het In- en uitvoerbesluit strategische goederen)⁶, is de Afghaan Abdullah F. op 31 maart 2006 aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven (te weten marteling van twee slachtoffers die in de twee eerdere Afghaanse zaken figureerden) en is de Rwandees Joseph M. op 7 augustus 2006 aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven en foltering⁷. Voorts lopen er op dit moment nog verschillende andere opsporingsonderzoeken, waarover ik op dit moment uit de aard der zaak geen nadere mededelingen kan doen, en is het desbetreffende team betrokken bij de behandeling van het hoger beroep in de zaken waarin de bovengenoemde verdachten in eerste aanleg tot langdurige gevangenisstraffen zijn veroordeeld. Tot slot heeft het team in 2006 15 (inkomende) rechtshulpverzoeken behandeld, 20 buitenlandse bezoeken afgelegd ten behoeve van wederzijdse kennisoverdracht en opbouw van het netwerk en 12 conferenties bezocht waar een presentatie is gegeven.

Ondanks deze positieve ontwikkelingen is er uiteraard ook verbetering mogelijk. Met name op het gebied van het verzamelen, analyseren en exploiteren van nationaal en internationaal beschikbare informatie, kennis en ervaring op het gebied van oorlogsmisdrijven moet nog een nadere slag worden gemaakt.

Als uitvloeisel van de evaluatie door het Verwey-Jonker instituut is daarom besloten de rechercheurs van het team extra te scholen in de aanpak van internationale misdrijven. In december 2006 zal het gehele team van 22 medewerkers deelnemen aan de cursus «War crime investigator» van het gespecialiseerde «Institute for International Criminal Investigations». Deze tiendaagse cursus is speciaal voor het team oorlogsmisdrijven van de DNR ontwikkeld. Onderwerpen die o.a. aan de orde komen zijn: juridisch kader internationale misdrijven, getuigenbescherming, «situation awareness», forensische kennis, etiquette etc. De cursisten die de cursus met goed gevolg doorlopen, zullen worden gecertificeerd als «war crime investigator».

¹ «Universal Jurisdiction in Europe – The State of the Art», HRW, Volume 18, No. 5(D), juni 2006. Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

² Zie in dit verband ook een interview met een vertegenwoordigster van HRW in de Volkskrant van 28 juni 2006: «Europa wil geen vrijplaats voor oorlogsmisdadigers zijn».

³ Zie voor de uitspraak in deze zaken: www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=AU4373 en www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=AU4347.

⁴ Zie voor de uitspraak in deze zaak: www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=AU8685.

⁵ Brief van 22 februari 2006, TK, 2005–2206, 30 300 VI, nr. 119.

⁶ Zie voor de uitspraak in deze zaak: www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=AX7098.

⁷ Persbericht Landelijk Parket d.d. 10 augustus 2006.

Om te voldoen aan de doelstellingen, zoals deze zijn verwoord in het visiedocument oorlogsmisdrijven van het KLPD en de aanbevelingen in het evaluatierapport van het Verwey-Jonker instituut, dient meer aandacht te worden besteed aan:

- opbouw en borging van deskundigheid;
- informatiebeheer;
- netwerkvorming, en
- juridisch en bestuurlijk advies.

Naast de opleiding zoals die hiervoor is beschreven wordt bij de leiding van de DNR de behoefte gevoeld het team een extra kwaliteitsimpuls te geven. Op dit moment wordt daarom onderzocht of het mogelijk is daartoe (tijdelijk) expertise in te huren om zodoende de opbouw en borging van deskundigheid vorm te geven, het informatiebeheer te verbeteren en de capaciteit voor het concipiëren van bestuurlijke adviezen te vergroten. Bovendien is het afgelopen jaar in toenemende mate een beroep gedaan op de medewerkers van het team om presentaties te geven over de visie en werkwijze van het team en de operationele resultaten. Deze presentaties vonden meestal in het buitenland plaats. Met name collega «war crimes»-teams uit het buitenland, internationale tribunalen en NGO's waren geïnteresseerd in de presentaties van de DNR. Om te voorzien in de informatiebehoefte van deze doelgroepen, wordt overwogen een symposium in Nederland te organiseren met als doel: informatie-uitwisseling («best practices»), uitbouwen van het netwerk van de DNR, aandacht vestigen op het onderwerp oorlogsmisdrijven en internationaal uitdragen dat oorlogsmisdadigers in Nederland niet welkom zijn.

Verschillende leden van uw commissie hebben zorg uitgesproken over het feit dat het percentage van de 1F-zaken die de IND naar het OM heeft gestuurd en dat uiteindelijk daadwerkelijk heeft geleid tot vervolging en berechting van de betrokkene relatief klein is. In navolging van onder meer mijn voorganger, zou ik willen benadrukken dat het juridisch en praktisch gesproken niet juist is een 1:1 koppeling aan te brengen tussen beide typen onderzoeken en er met andere woorden van uit te gaan dat alle 1F-zaken in beginsel ook direct zullen leiden tot kansrijk strafrechtelijk optreden. In de woorden van mijn voorganger¹:

«Bij de toepassing van artikel 1F en bij de toepassing van de strafwet gaat het om wezenlijk verschillende zaken. Verdenking (van fouten in de zin van artikel 1F) is onderdeel van het toelatingsbeleid. Daarbij kunnen andere criteria gelden dan het criterium dat er ook een strafrechtelijk houdbare verdenking moet bestaan en dat deze bewezen is. Dat zijn twee separate beleidslijnen en derhalve moeten zij niet in elkaar overlopen. (...)» en «Dit zijn criteria [voor toepassing van 1F] voor bestuursrechtelijk handelen waarop inmiddels beleid is ontwikkeld. Dit zijn geen strafrechtelijke criteria, want die hebben niet zozeer te maken met de verdenking als wel met de mogelijkheid een straf op te leggen. Bij dat laatste gaat het om er een bewijsbaar strafbaar feit is begaan, in dit geval een misdrijf tegen de menselijkheid. Het zijn dus twee verschillende circuits».

De analyse dat het om wezenlijk verschillende zaken gaat is, in essentie nog steeds van toepassing. In aanvulling daarop zou ik nog wel willen benadrukken dat het bij de toepassing van artikel 1F om meer gaat dan de enkele verdenking van 1F-misdrijven. De bewijsmaatstaf voor het aantonen van artikel 1F zit als het ware tussen verdenken en bewijzen in. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie moet *aantonen* dat *er ernstige redenen* zijn te veronderstellen dat de vreemdeling onder de criteria van artikel 1F valt. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde «*personal and knowing participation test*». De veronderstelling dat artikel

¹ Handelingen TK, 14 februari 2004, 52–3411 e.v. Zie in dit verband ook hoofdstuk 4.4 van het onderzoeksrapport van het Verwey-Jonker instituut, als bijlage gevoegd bij de onder voetnoot 5 op pagina 2 genoemde brief aan uw Kamer, welk hoofdstuk geheel aan dit onderwerp is gewijd, de rapportage «Evaluatie van het Nationaal Opsporingsteam Voor Oorlogsmisdrijven», gevoegd als bijlage bij de brief van toenmalig Minister Korthals aan uw Kamer van 3 april 2002, TK, 28 317, nr. 1, p. 61 en 63, en diens antwoord op schriftelijke vragen in een brief aan uw Kamer van 28 september 2001, TK, 2001–2002, 27 484 (R 1669), nr. 15, p. 10. Zie over de te onderscheiden toetsingscriteria ook de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van 27 juni 2005, nr. 200410057/1.

1F van toepassing is, hoeft niet bewezen te worden volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf, maar moet niettemin zorgvuldig worden gemotiveerd. In dit verband wordt verwezen naar het beleid zoals dat is neergelegd in de Vreemdelingen-circulaire.

Het bovengeschetste verschil in de aard van de beide procedures moge desalniettemin goeddeels de ogenschijnlijk onevenwichtige relatie tussen het aantal door de IND aangeleverde 1F-zaken en het aantal zaken waarin uiteindelijk vervolging is ingesteld verklaren. Dat neemt niet weg dat de samenwerking tussen IND en OM waar mogelijk nog zal worden versterkt. Dat impliceert onder meer dat het Protocol over de informatie-uitwisseling tussen de IND enerzijds en het OM en de DNR anderzijds wordt geactualiseerd en dat de betrokken organisaties in dat bestek tevens bezig zijn te bezien welke juridische en organisatorische mogelijkheden er zijn om de toegang tot relevante informatie uit asiëldossiers voor het (strafrechtelijke) onderzoek naar oorlogsmisdrijven nog te verbeteren. Overigens beschouwt zowel het OM als de DNR de 1F-dossiers als waardevol. Ook al leiden zij niet direct tot een concrete zaak, zij zijn wel belangrijk als achtergrondinformatie bij andere zaken, zo stellen de onderzoekers van het Verwey-Jonker instituut in hun rapport¹.

Tot slot, volledigheidshalve zijn de meest recente kwantitatieve gegevens over de afdoening van 1F-zaken opgenomen in een bijlage bij deze brief.

De leden van uw commissie hebben ervoor gepleit dat de formatie van het team oorlogsmisdrijven van de DNR, wordt uitgebreid van de bestaande 22 fte naar 32 fte, een aantal dat oorspronkelijk stamt uit het plan van aanpak opsporing en vervolging van oorlogsmisdrijven uit 2002². In zijn brief van 22 februari 2006 heeft mijn voorganger, mede namens de beide andere ondertekenaars van deze brief, aangegeven dat in 2004 de keuze is gemaakt de formatie van het team oorlogsmisdrijven op een vast niveau van 22 fte te stellen, waarbij in voorkomend geval ondersteuning van extra mensen voor bijzondere situaties als observaties van verdachten mogelijk is. De afweging die destijds is gemaakt, onder meer in het licht van het zeer actuele belang van adequate terrorismebestrijding, maar ook gelet op de evenwichtige verdeling van inzet van personeel op andere aandachtsgebieden van de DNR, acht ik nog altijd te billijken. Naar de mening van de DNR en het Landelijk Parket is de bestaande formatie voldoende om de gestelde doelen te bereiken en wordt dit onderbouwd met de resultaatcijfers voor 2005 en 2006. Indien daar in de toekomst bijvoorbeeld vanwege een groter aanbod van zaken, de inzet ten behoeve van de lopende appèlzaken of nog intensievere internationale samenwerking concreet aanleiding toe is, ben ik uiteraard in de geest van uw verzoek bereid op dit punt in overleg te treden met de leiding van het OM en het KLPD en te bezien of het eerdere besluit heroverweging verdient.

¹ TK, 2005–2006, 30 300 VI, nr. 119, bijlage, p. 56.

² Dit plan van aanpak is u toegegaan als bijlage bij de brief van 3 april 2002, TK, 2001–2002, 28 317, nr. 1, zie p. 14.

³ Besluit 2002/494/JBZ van 13 juni 2002 tot instelling van een Europees netwerk van aanspreekpunten inzake personen die verantwoordelijk zijn voor genocide, misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven, PB L 167/1 van 26 juni 2002 en Besluit 2003/335/JBZ van 8 mei 2003 inzake opsporing en vervolging van genocide, misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven, PB L 118/12 van 14 mei 2003.

⁴ Zie p. 22 van het onder voetnoot 3 aangehaalde rapport van Human Rights Watch.

De leden van uw commissie hebben ook gevraagd naar de rol van Europol op dit terrein en naar de wijze waarop de samenwerking binnen de EU zou kunnen worden verbeterd. In aanvulling op de intensieve bilaterale samenwerking die er, zowel met landen binnen als buiten de EU op gang is gekomen, dient de samenwerking in breder Europees verband naar mijn mening vooral te worden gezocht in de verdere ontwikkeling van het in 2002 op Nederlands initiatief tot stand gekomen EU Netwerk inzake contactpunten voor genocide, misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven³. Inmiddels hebben er sinds de eerste bijeenkomst onder Nederlands Voorzitterschap in 2004 in totaal drie bijeenkomsten van dit Netwerk plaatsgevonden. Deze zijn algemeen als nuttig ervaren⁴. Nederland heeft er bij het inkomende Duitse Voorzitterschap op aangedrongen een vierde bijeenkomst te organiseren. Het ziet er naar uit dat

deze wens zal worden gehonoreerd. Nederland is er voorstander van dat de agenda van de volgende bijeenkomst van dit Netwerk een zo praktisch mogelijk karakter draagt en daarbij kan worden gedacht aan onderwerpen als de uitwisseling van «best practices» op het gebied van rechtshulp, verhoor in crisisgebieden, omgaan met autoriteiten in Derde Wereldlanden, bewijsvraagstukken, selectie en intake van onderzoeken en de overkomst van getuigen ten behoeve van terechtzittingen. Om de continuïteit van dit Netwerk te verbeteren, zou Nederland bij voorkeur zien dat Eurojust wordt belast met het permanente secretariaat en deze organisatie staat daar zelf welwillend tegenover. Verder mag in dit verband niet onvermeld blijven dat Interpol sinds 2004 twee expertbijeenkomsten over de aanpak van internationale misdrijven heeft georganiseerd. Deze bijeenkomsten worden ondersteund door een werkgroep met specifieke deskundigen uit nationale politiekorpsen. Dit is een belangrijke ontwikkeling, aangezien Interpol in potentie 184 landen bestrijkt. Voor Europol is op dit terrein vooralsnog geen nadrukkelijke rol weggelegd.

Uw leden hebben ook gevraagd naar de mogelijkheid een lange termijn visie te ontwikkelen. Ik twijfel aan de meerwaarde van een dergelijke analyse, althans waar het de formulering van potentiële doelgroepen voor onderzoek door de DNR aangaat. Die aarzeling vloeit met name voort uit de hoge mate van onvoorspelbaarheid van migratiebewegingen en internationale politieke ontwikkelingen als gevolg waarvan zich op termijn wellicht potentiële 1F'ers en verdachten van oorlogsmisdrijven op ons grondgebied zullen ophouden, zonder dat overigens vaststaat dat dezen daadwerkelijk naar ons land zullen komen. Iedere analyse ter voorbereiding van een lange termijn visie heeft als risico dat deze al snel door nieuwe onverwachte ontwikkelingen achterhaald zal blijken. Het heeft mijn voorkeur om met onverminderde inzet alle beschikbare middelen in te zetten voor het bestaande aanbod van zaken en tijdig te anticiperen op mogelijke fluctuaties in het aanbod.

3. Aspecten verbonden aan het 1F-beleid

Uw leden vroegen zich af of de zaak van de 1F'ers niet op Nederlands initiatief in de JBZ-Raad geagendeerd zou moeten worden en hoe andere lidstaten omgaan met 1F'ers. Ik ben voornemens tegemoet te komen aan de binnen uw commissie levende wens om in één van de volgende JBZ-Raden aandacht te vragen voor dit onderwerp. Daarbij wil ik onder andere bezien hoe andere EU-lidstaten omgaan met 1F-zaken. Verder sluit ik niet uit dat er aan de hand van de eventuele «best practices» nog het een en ander valt te leren, als gevolg waarvan bijvoorbeeld de samenwerking tussen de immigratieautoriteiten en het Openbaar Ministerie nog beter kan worden dan ze op dit moment al is, zij het dat ik met Human Rights Watch¹ de indruk heb dat de praktijk in Nederland samen met die in Noorwegen, Denemarken en het Verenigd Koninkrijk ook in dat opzicht vooruitloopt op de situatie in andere lidstaten.

In antwoord op de vraag van uw leden naar de status van 1F'ers kan ik u antwoorden dat vreemdelingen aan wie artikel 1F is tegengeworpen in beginsel niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning. Reeds kort na uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 2 juni 2004² is de IND overgegaan tot het opnemen van een motivering in de beschikking waarom een vreemdeling aan wie 1F is tegengeworpen en die duurzaam niet kan terugkeren vanwege een risico op schending van artikel 3 EVRM geen verblijf dient te worden toegestaan. Tijdens het algemeen overleg van 22 juni jl. heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie kenbaar gemaakt te zullen onderzoeken of een dergelijke proportionaliteitstoets eventueel zou kunnen worden afgeschaft. Dit zou kunnen worden bewerkstelligd door de Vreemdelin-

¹ Zie p. 7 van het onder voetnoot 3 aangehaalde rapport van Human Rights Watch.

² RV 2004, 8: kenmerk uitspraken 200308871/1 en 200308845/1.

genwet zodanig te wijzigen dat de meeromvattende beschikking niet van toepassing is op 1F'ers met een uitzettingsbeletsel. Namens de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie informeer ik u hierbij dat het onderzoek geen positief resultaat heeft opgeleverd, vooral omdat een dergelijke wijziging van de Vreemdelingenwet een inbreuk zou vormen op het systeem van de meeromvattende beschikking. Naar aanleiding van dat onderzoek heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie besloten de huidige proportionaliteitstoets ten aanzien van 1F'ers met een uitzettingsbeletsel te blijven uitvoeren.

Tevens wordt de vreemdeling door de IND in zaken waarin artikel 1F wordt tegengeworpen, standaard ongewenst verklaard. Voor deze beslissing is het niet noodzakelijk dat er strafrechtelijke vervolging is ingesteld. Een aantal zaken van ongewenst verklaarde 1F'ers is inmiddels definitief geworden nu de rechter de aanpak van de IND heeft geaccordeerd. De ongewenstverklaring heeft onder meer als doel te voorkomen dat Nederland een gastland wordt van personen ten aanzien van wie betrokkenheid bij ernstige internationale misdrijven mag worden aangenomen. Met de ongewenstverklaring wordt bovendien beoogd het verblijf van betrokkene in het gehele Schengengebied tegen te gaan. Het belang van de internationale betrekkingen en de betrekkingen tussen de Schengenlanden is hiermee gediend. Ongewenst verklaarde 1F'ers kunnen geen rechtmatig verblijf krijgen, ook niet op grond van een nieuwe, andersoortige, aanvraag.

Door de ongewenstverklaring wordt het verblijf en illegale terugkeer van de vreemdeling strafbaar. Het is in beginsel mogelijk een ongewenst verklaarde die zich dus niet in Nederland mag ophouden op te sluiten. Er zijn in Nederland geen gevallen bekend van 1F'ers die zijn gezuiverd van verdenking wegens oorlogsmisdrijven. De beslissing van het OM omtrent een opsporingsonderzoek is overigens niet van invloed op de toepassing van artikel 1F. Uit het beleid zoals neergelegd in de Vreemdelingen-circulaire kan worden afgeleid dat de bestuursrechtelijke bewijsmaatstaf verschilt van de strafrechtelijke bewijsmaatstaf en dat handelingen in de zin van artikel 1F niet hoeven te worden bewezen volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf. De vraag of aan een vreemdeling artikel 1F moet worden tegengeworpen, dient dus zelfstandig te worden beantwoord.

Ik hecht er nog wel aan op te merken dat er voortdurend zal worden gezien of verbeteringen in het nationale beleid mogelijk zijn, wat overigens impliceert dat het dossier ook in de context van de Europese samenwerking moet worden geplaatst. Zo zal naar de uitvoeringspraktijk in andere landen worden gekeken en zal worden nagegaan of andere lidstaten 1F'ers terugzenden indien de omstandigheden in landen van herkomst zijn gewijzigd.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Overzicht kwantitatieve gegevens afdoening 1F-zaken:

In het **jaar 2005** heeft de IND 24 1F-dossiers doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie; deze zijn alle beoordeeld. Hiervan zijn 20 dossiers na screening opgelegd; 15 stuks wegens onvoldoende opsporings- en/of vervolgingsindicaties dan wel om redenen van opportuniteit en 2 dossiers vanwege de reden dat er geen rechtsmacht bestond. 3 dossiers waren reeds eerder (in de periode 1998–2003) binnengekomen en opgelegd.

Dat houdt in dat 4 dossiers «in behandeling» zijn, zie hieronder.

* 1F-dossier ligt ter (definitieve) beoordeling/accordering bij OvJ	1
* 1F dossier naar Projectvoorbereiding	1
* 1F-er aangemerkt als verdachte	2

In het **jaar 2006** heeft de IND in de periode januari tot op heden 14 1F-dossiers doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie; 11 daarvan zijn inmiddels beoordeeld. Hiervan zijn 9 dossiers na screening opgelegd; alle wegens onvoldoende opsporings- en/of vervolgingsindicaties dan wel om redenen van opportuniteit.

Dat houdt in dat 2 dossiers «in behandeling» zijn, zie hieronder.

* 1F dossier naar Projectvoorbereiding	1
* 1F-er aangemerkt als verdachte	1